

blev givne til Eleverne, er der noget tilovers, uagtet alle de, der ere blevne indstillede, have faaet Hjælp, og der vil altsaa være Tale om Besparelse heraf, hvis man ikke gaar ind paa denne, ganske vist uden for Kontoen og uden for Lovens Ord liggende Anvendelse. Jeg tror, at Folkehøjskolerne i deres Udtaalelser have vist, at de ere glade ved min Tante, og jeg tror i alt Fald, at den i Folkehøjskolerne's Interesse er meget at foretrække, fremfor en Besparelse, der jo er i Statskassens Interesse. Der er fremdraget et enkelt Punkt med Hensyn til Fordelingen til Folkehøjskolerne. I denne Henseende mener jeg, at jeg over for Lovens Ord ikke har kunnet handle anderledes, end jeg har gjort. Efter Loven er Forholdet nemlig det, at naar en Skole har flere Afdelinger med relativ Selvstændighed, en Folkehøjskole og en Landbrugs-skole, men dog er een Skole med to Afdelinger, skulle disse Afdelinger regnes under et, og Skolen kan ikke paa Grund af disse Underafdelinger faa et højere Bidrag. Et andet Tilfælde er det, at der i Virkeligheden er flere Skoler, som kun have en ydre Berøring gennem een Gjer og eet Overtilhyn, medens de dog i Virkeligheden, naar Forholdet sees i dets Helhed, maa siges at være flere Skoler. Det er et faktisk Spørgsmaal, som maa være at afgøre i hvert enkelt Tilfælde. Saaledes har jeg ment, at Forholdet var ved Astov og ved Lyngby. Jeg har ment, at den udvidede Folkehøjskole var een Skole og den anden en anden Skole. Man kan bestride Rigtigheden af min Afgørelse af dette faktiske Spørgsmaal men naar mit Skøn var rigtig, var det min Pligt at give hver af disse Skoler Bidrag efter Lovens Regler, og det er det, jeg har gjort. Jeg tror altsaa, at Bedømmelsen af det faktiske Forhold er, naar det ses i sin Helhed, i Overensstemmelse med Loven. Naturligvis bliver det Ministeriets Sag vel at vogte over Grænsen, det vil sige, det maa vogte over, om der i Virkeligheden er flere Skoler, som ere uafhængige af hinanden, om de end i økonomisk Henseende kunne være forbundne ved een Gjer, eller der kun er een Skole med flere Afdelinger, thi ellers kan man glide over i at lave noget for Tilfældet. Det er Ministeriets Sag at vogte derpaa, og det har jeg vogtet paa. Jeg er ikke uden den nøieste Underjøgelse af de givne faktiske Forhold kommen til det Resultat, at paa de nævnte to Steder var der ikke blot Afdelinger af een Skole, men to selvstændige Skoler.

Hvad Museerne angaar, glæder jeg mig over, at Bevillingerne til en Omordning og Omfettering ere givne. Jeg er ganske enig

med den ærede Ordfører i, at de ere af betydelig Bigtighed for Museernes Fremtid. Der er jo af Udvalget forbeholdt et yderligere Forslag, som gaar ud paa en Forhøjelse af den runde Sum. Jeg vil haabe, at jeg vil kunne faa i alt væsentlig den Sum, der er begæret, og som er af saa stor Betydning for Arbejdspersonalet. For saa vidt den ærede Ordfører bemærkede, at der maaste er Grund til at udsætte det, til der kommer en Lov, har jeg, da denne Tante blev mig bekendt, øjeblikkelig ladet undersøge, om det mulig lod sig gøre at supplere de mange Vønningslove, som ere fremkomne fra dette Ministeriums Side, med Lovforslag derom. Ser man imidlertid hen til den Paragraf i den tidligere Vønningslov, som omhandler Museernes Vønningsforhold, og som er meget kort, omhandler den foruden disse Museer tillige Kunstnuseet og Kunstakademiet, og det vilde altsaa være naturligt, at man ved en Lov herom ordnede samtlige disse Forhold, der for øvrigt nu ere ordnede saaledes, at der ikke er oprettet bestemte Embeder, men at der — det er jo et Spørgsmaal, om det er hensigtsmæssigt — er sat et bestemt Beløb for hver Institution, som er pensionsberettiget, og et andet Beløb til Assistance eller Medhjælp, som ikke er pensionsberettiget. Men ved at hysle med Sagen kom jeg til den Anskuelse, at det ikke var hensigtsmæssigt, i alt Fald ikke for Tiden, at komme med et saadant Lovforslag, thi man kan paa Kunstsamlingen i Djeblikket ikke vide, hvilke Fordringerne ville eller bør blive med Hensyn til Kræfter, naar Indflytningen har fundet Sted, og det er naturligt at vente med Forslag derom i saa Henseende, indtil denne Indflytning har fundet Sted. Der er ogsaa et rent personligt Forhold, som er en Hindring ved de Museer, som jeg her tænker paa, og som gør, at det ikke er naturligt at tænke paa en Lov, saa længe det findes. Jeg har en Direktørplads, som er bevilget i For ekstraordinært efter Udvalgets Indstilling, men som ved en eventuel Afgang af den nuværende Embedsmand ikke er bestemt til at opretholdes. Jeg tror derfor, at det vil være meget ønskeligt, om Udvalget for Tiden vil forlade denne Tante og derimod forøge Medhjælpssummen som en midlertidig Ordning.

Jeg kommer endelig til Teatret. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Ting, som jeg allerede har dvælet ved i Fjor og ved første Behandling i Aar, ikke paa Kritikken af den nuværende Teaterchef og ikke heller særlig paa Kritikken af Administrationsformen. Ordføreren angreb denne, i alt Fald sammen med de personlige Forhold, men jeg kan op-